

13. szám.
Mart. 31-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz jan.—april hóra **2** pft., vagy **2 ft. 10** kr. uj pénz; egész évre **6** pft., vagy **6 ft. 30** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

GÄNZLICHER AUSVERKAUF!!

Ad notam : „Hallod-e spanyol király?
Most mingyárt előmbe állj!
Az országod megveszem :
A pénzt érte — —
A pénzt érte, a pénzt érte, a pénzt érte leteszem.“

Hallod-e törökvilág!
Eztán lesz még szép világ,
Liciztálunk majd reád,
Annak adunk — —
Annak adunk, annak adunk, a ki érted többet ad.

A dobrudzi rónatér
Száz mázsa sterlinget ér.
Jó föld, sok répát terem :
Liciztálni — —
Liciztálni, liciztálni, az anglussal én merem.

Az aranyszarvú öböl
Ára frank ezer köből;
Jó vevő ki így fizet.
Török! add el — —
Török, add el, míg van ára, hisz nem adsz mást, csak vizet.

A Tsiragán palota :
Sok tallér kell ám oda!
Ha nem adja a gyaúr,
Majd megadja — —
Majd megadja a zsidó, hisz ő is lehet háziúr.

A lófarkos sok zászló,
Madráczot tömni lesz jó.
Azt a sok cifra kaftánt
A színháznál — —
A színháznál, a színháznál drága pénzért elkapnák.

A fekete tengerért
Nem kell nyitni árverést,
Dumas Sándor ha bírja
Tintaképen — —
Tintaképen, tintaképen, mind egy cseppig kiírja.

A suezi földszoros
Ára annak százsoros.
Mégkérdezzük francziát :
Ha kell néki — —
Ha kell néki még szorosabb : — ott van a fináncziád.

A finánczminiszterért
Főgsz csak kapni szörnyü bért,
A Mobilier Kredit
Mégvásálja — —
Mégvásálja directornak, — senkinek nem engedi.

 Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk.

Az ágyú és töltelék :
Vevő arra lesz elég
A költséges hadsereg.

Azok lesznek — —
Azok lesznek, ha eladjuk, Neápolyban Schweiczerek.

Hát a háremhölgyekért?
Egy pár csók mindenikért!
Úgy is néked már minék?
Senki többet? — —

Senki többet? senki többet? Rajtunk maradt? A mienk!

K—s M—n.

Csikós spekuláció.

Ostorral kezében, s keserű panaszszal állit be a cs—i számadó csikós az ó—i molnár gazdához, elmondván hogy két csikóját ellopták tőle a mult éjen, azt kereste egész nap s szállást kér éjszakára. — A gazdag molnár szivesen kínálta vacsorával, ágygyal, mint kárvallott embert s fáradt utast; de a csikós az ágyat szépen megköszönvén el nem fogadta, s csupán az udvaron levő fészkerben álló szekeren kért nyugvóhelyet, azzal mentve magát, hogy hajnalban tovább utazni akarván, nem alkalmatlankodik a jószívű gazdának. Éjjel azonban a molnár gazda két ökrét elhajszolja láb alól s megkötvén az ó—i erdőben, csendesesen visszafekszik a szekérbe. — Reggel nagy lármára ébred tudakozódnak tőle az ökrök felől, ő azonban szépen kimentti magát, hogy különben is mélyen alvó fáradt utas semmi neszt nem hallott. Azzal jól reggelizvén tovább megy útjára, — elvesztett vagyonuk megtalálásához jó szerencsét kívántak egymásnak.

Estére a cs—g korcsmába ér a két ökrrel, s ott nagy örömmel elbeszéli, hogy most két lopott ökrét találta meg s erre víg áldomást akar inni. minthogy azonban otthon már szemet vetettek rá, nem hiszi hogy megtarthassa, s addig beszél a korcsmárosnak, mig az 160 pft. potom áron megveszi az ökröket, s ittak rá éjfélig, reggelre azonban a vendégnek s a korcsmáros két csikájának hült helye volt.

Ment azokkal egyenesen az ó—i molnár gazdához, nagy vígan elbeszélte, hogy és mint találta meg kedves csikait, minthogy pedig már a két ökrő ára zsebében volt, itták az áldomást borúra, derűre, ivásközben ennek is épen azon mó-

don, mint a korcsmárosnál tett, eladta a két csikót; a molnár gazdag ember levén kifizette az árát, gondolta legalább veszett fejszének nyele fordul. — Midőn másnap nagy hálálkodások és szerencse-kívánatok mellett 340 pftal zsebében búcsút vett a csikós, figyelmeztette a molnár gazdát, hogy a Cs—g korcsmárosnál ilyen meg ilyen két ökröt látott, s leírja a marhákat fülétől farkáig, s azzal odább állott. — A molnárnak se kelle egyéb, befogatja a két csikót, gyü te fakó, sárga, a Cs. korcsma felé. Midőn az udvarra behajt, épen akkor rakták a jármot ökrei nyakára, leugrik „itt az ökröm hálistennek“ de képzelhetni a savanyu képet, midőn a korcsmáros kantáron ragadva a csikókat felkiáltott „hálistennek megkerültek a lovaim“ . . .

Kappan Tóbiás.

MIKÉNT VESZETT ODA A BAJUSZ.

Történeti adoma.

Adomaként hallám : hogy M. Terézia a körébe gyűjtött magyar főurakat nem tudván bajuszosk letételére rábírní; több napokra terjedő udvari mulatságot rendezett. Mindjárt elein megvala hagyva a magyar uraknak, hogy német ruhában, a németeknek viszont, hogy magyar öltönyben jelenjenek meg. Az előbbieknék tehát megkelle borotválkozniok, míg emezek vendégbajuszt ragasztának. Más napra ki nem nőhetvén többé a bajusz, ez egyszeri engedmény folytán az a magyar viseletnél is elhagyatott.

Mi igaz ezen adomából? nem tudom, de azt bizonyosan állíthatom, hogy midőn nagyatyám M. Terézia alatt udvari tanácsossá és referendárrá neveztetett, L—i barátja váltig unszolta az ujoncz pajtást : tenné le az udvari szokásokkal ellenkéző bajuszt. Nagyatyám mint olyan szívós természetű magyar ember ebbe sehogy se egyezvén, L. azon gondolatra jött, miszerint egy nyomatékos tanácskozás előtt, melyhez azon

nagyhirű császárné is megszokott néha jelenni, midőn az egyelőre nála szállásoló barátja aludnék, a bajusz felét a papirollóval elcsikkantsa. A mint nagyatyám felébredt, kénytelen volt bajusza másik felét is leborotválni, s így jelenvén meg egyszer a felség, s az egész testület előtt, a bajusz nála is az akkori divat áldozata maradt. Már pedig az áldozat nem lehetett csekély oly magyar emberre nézve, ki noha II. József császár alatt magas hivatalokat viselt, Velenczében, Gallicziában kormányzói polczon ült, 1810-ben történt halálaig soha más öltönyt mint magyart életében nem viselt. Sőt egy farsangon Velenczében a Márk téren egy gúnyolódó női álarcznak hozzá magyarul intézett azon kérdésére : „Nem szégyenli-e magát álarcz nélkül jelenni meg *maskarában* ?“ azt válaszolá : „Nemzeti köntösömért nincs okom magamat szégyenlenem, de szégyenlem igen is, hogy ezen kérdést valaki *magyarul is teheti*.“

X. X.

A GJUBÁKÓI TORONY.

Hol volt, hol nem volt? az operenciást engeren ugyan egészen túl még nem volt, de azért, hogy ily mesésen kezdem, hogy nem mese, de valóságos olyan eset, mely megtörtént volt — olyan bizonyos lehet felőle az érdekes olvasó — mint a milyen bizonyos saját élete felől midőn olvassa; — tehát volt egy országban — nem akarjuk kimondani, hogy hol? — az-az van egy helység jelenleg is, melynek neve az ottani nyelven : Gjubákó. Ezen helységnek nem szolgál díszkül torony mai napiglan sem. — Ezen Gjubákó helység lakosait tehát azért, mert tornyuk nem volt, azon országban nem kevesbé gúnyolták, mint nálunk szokták a rátóti, göcsei, görgői, rási, zabari lakosokat; s ez őket boszantá, de boszuságuk főfokra emelkedett e következő esemény által :

Egykor az illető közbiztonsági ügyelők (hogy ott mi néven nevezik — nyelvöket nem értvén — le nem írhatom) körvizsgába kimenvén, Gjubákóhoz közel egy furfangos mézáróslégénnyel találkoznak s kérdi hogy honnat jön?

— Gjubákóból — feleli.
— Mi ujság ott? — lön a további kérdés.
— Biz az ott uraim, hogy a torony dülő félben van — lön a pajkos felelet.
— Igazán?
— Valósággal. Ám tessék experimentálni!
— Dehsz úgy oda sem megyünk! — És úgy lön; — hanem jelentést teszünk; — s úgy lön.
— És

A jelentés meglön, s eredménye az volt, hogy a nálunk úgynevezett „baudirectióféle hivataltól, (ott persze annak más neve van), kiküldve lön egy hivatalnok a veszedelmes dülőtorony megtekintésére. Kiment, s a helység előljárójához (nálunk bíró) bement; a tornyot kérdi; az előljáró ha merne, haragudnék, mert gúnynak vette, de nem mervén, bebizonyítja — hosszas szóvita útján, hogy — nekik nincsen tornyuk.

A küldött szokott sajtászerű pontossággal megteszi a referádát; — de fen nem hiszik s ki meneszteni rendelnek uj — a mi nyelvünkön de

putatiót, — ez is kimegy s kisül, hogy bizony Gjubákónak sem nem nincsen, sem nem vagyon, de nem is volt vala soha tornya.

— Biz igaz az : miért nem épített — magá-

nak? — hát hiába járjon a scherif — vagy hogy hijják — küldöttje? — ez nem lehet; — a küldöttségi költségekre „fizessen 3 és 1/2 font sterlinget P.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

I.

Hogyha én majd meghalok,
Nem leszen kő síromon;
Egy kis fejfa lesz a jel,
A hová teszik porom.

Petőfi.

II.

Szerencsétlenségnek embere ki vagy te,
Hogy lábadat mered tenni e küszöbre?

Petőfi.

III.

Mely báj, mely fenség, mely isteni bánat az arczon,
És mely szent megadás s gyermeki bizodalom.

Kazinczy.

Nemes resignáció.

A sz—i „Fekete kutya“ koreshában nagyban tivornyázott egykor a mesterlegénység. Ki danolt, ki röhögött, ki vitakozott egyrólmásról. Egy meglehetősen becsipett varga (kit magyarul suszternak híttak eddig) széles kedvében amugy vargásan kezelte a szót, s jól belemarkolt a gorombaságok szótárába. Persze hogy ugy kikanyarították őt az utczakövezetre, hogy alig birt magába elég szuszt tömni mindakét markával. A mint magához tért, fontoskodó képpel állt egy ideig az ajtó előtt, fenyegetődzve ökleivel, hogy majd így meg úgy bánik el velök ha visszamegy. Azonban megbánva a mit gondolt, nemes resignációval hátrálni kezd, mondván :

„I' musz jo nit trin sajn !“

Sírvers.

A cs—i temetőkertben egy sírvers így kezdődik :
„Boncsér János voltam teljes életemben“ . . .

Medveczukor.

— Na Gyulácska, ismered-e már a római számokat?

— Igenis ismerem! — felel Gyulácska.

— Hát hogy mondod ezt ki : MDCXVIII...?

— Ezt? . . . hát . . . : medveczukor.

A nevetés oka.

Egy idegen ajku uracs féligmeddig megtanulván a magyar nyelvet, igen boszankodott érte, ha rossz kiejtése miatt Miska magyar inasa megmosolyogta, mely illetlen tettéért úgy intette meg Miskát, hogy ha a magyarok ezen általános gyöngédtelenségét meg nem fejtí, s őszintén meg nem mondja okát az ilyen kinevetéseknek, három nap múlva szolgálatából elcsapja. Miska törte a fejét, vagy mint mondani szokás, a csürhe járást, hogy a nagy fontosságú kérdésre ne csak feleljen, hanem be is bizonyítsa azt.

Szokása volt az uracsnak hideg édes tejet reggelizni s utána egy pohár forrásvizet inni; fogja tehát Miska a tejbe egy csep pálinkát, a vízbe egy csep bort vegyít s úgy adja föl az asztalra.

Az uracs hozzáfog a reggelizéshez, de nem bírja elkölteni a bűzös tejet, mire elrontott szája ízét a pohár vízzel akarván helyrehozni, azt sem szenvedhette megöblítésre sem, mely csiny miatti zúgolódásra belép Miska nagy komolyan :

— Mi baj tekintetes uram?

— Hát miféle bűzös tejet és vizet adtál te nékem asztalomra, nem tudod te azt ostoba, hogy ezen két ital semmi idegen szagot, hamisítást nem tűr?

— Lássa tekintetes uram, ilyen az én nemzetem nyelve : mint a jó forrásvíz és a legtisztább tej, mert valamint ezen két legnemesebb ital nem tűr magában vegyítéket undor nélkül, úgy az én nemzetem nyelve is csak tisztán hangoztatható.

Furcsa feltétel.

— Kérek egy esernyőt, rettenetesen szakad az eső . . .

— Szívesen édes komám uram, csak meg ne áztassa, mert egészen új! . . .

A bor hatalma.

Közelebb egy gönczi ifjúnak a hadjáratban kitűntetett vitézségeért érdemjelt függeszt mellére a főtiszt.

— Fiam! — szól hozzá, tisztté is tennélek, ha egy hibádat elhagynád, a mértéktelen boritalt.

— Már én csak megköszönöm! — volt a rövid válasz.

DALOK A XXI. SZÁZADBAN.

Kigondolta, mint macska az esőt:

Kukoricza János.

I.

Egy gépről.

Én Istenem! — hajdanában
Óriási sziklahegyet
Fúrtak, vágtak csákányokkal
Szedvén ki fényes érczeket.

S a ki talált, mint a fejem
Egy oly sárga érczdarabot;
Cserélt rajta hamarjába —
Csizmát, bundát és kalapot,

Mily izzasztó fáradtsággal
Vitték ki akkor a kezek,
Mit most szépen pipázgatva
Pamlagon is teremtenek!

Neki veté minapában
Morfondosfi borzas fejét,
S pipázás közt bevégezé
Egy roppant gép tervezetét.

És immáron dolgozik az;
Vizet szívunk katlanába,
S villanygéppel légszeszlángot
Gyújtunk alá hamarjába.

S oly csodásan mozognak ben,
Vasrúd, furkó, tengely, kerek,
Hogy szemüket kibámulnák
Rajta a Dentumógerek!...

De hogyan ne?! egyik felől
Belé *kendermagot* vetek,
S másik felől hullanak ki:
Százás bankók s ezeresek!!...

II.

Szerelmi dal.

Adjon Isten urambátyám!
Kegyelmedről az a hír:
Hogy az első szobájában
Egy eladó lányka sír.

Elveszem én, akár holnap,
Ha úgy állnak ügyei,
Hogy a lánynyal százezeret
Osztrákpénzben vet ma ki.

Mutassa csak a Grundbuchot, —
Mennyi ben a bónuma?
Hány gőzgépe dolgozik most?
Van-e elég gyapjuja?...

Gőzkocsi- és hajórészvény
Összevissza hány darab? —
— Reskontó és állampapír
E hónapban buktanak!...

Á — igen jó! — kedves atyus,
Tünde lányát elveszem;
Kössük meg a szerződést is,
Hanem csak föltétesen.

Három évre, a mint szokás, —
De ha szépen dolgozik, —
És a boltban használhatom:
Prolongáljuk a sirig!...

III.

Gyári románcz.

Hajtó Józsi Fonó Pannit —
Hej, — a gyárban megszerette!
Mert bizon —
Jó volt a lány hetibére...

A Fonó Panni sem idegen,
Hajtó Józsi ügyes gyerek.
Jól hajtja —
A selyemrokkakereket.

Alig várták a farsangot
Hogy egymásé lehessenek;
Kettecskén
Majd könnyebben megélhetnek.

S egyszer a lányt a gyárügynök
A fő géphez állította,
Ő hogy ott —
Majd ezt, majd amazt motozna.

És a lány, a szerelmetes, —
Igen gyakran tekintgetett
Józsira, —
A mint hajtáná a kereket.

S selyemhaja valahogy a
Kerekbe keverődzék, —
S őt azok
Izzé-porrá összetörték!...

IV.

Csatadal 1960-ban.

Mily bufogás, mily sistergés!...
Jön az ellen.
Itt füstölög, itten kotog
Már közelben.

Harmincezer gőzös várban
Kocsikázik,
Melyből csak egy árva fej is
Ki nem látszik.

Honpolgárok és kalmárok —
Varkocsinkra!
Szálljunk vélők, szálljunk vélők
Csatasíkra! . . .

Kinek sürgős dolga van is,
Elő álljon;
Dolgozhatik otthon is a
Laktopányon. . . .

Nem is látjuk mi az ellent,
Csak pipázunk;
Várainkkal, mint a kosok
Összevágunk.

Gőzgépeink hatalmas jó
Karbon vannak;
Koszorúkkal várnak ránk a
Diadalmak! . . .

Hiába jött dühös haddal
Ránk az angol,
Kitoljuk mi gőzerővel
Szép hazánkból! . . .

Tettes Kakas Márton úr!

Az „Üstökös“ legutóbbi számában Önnek emléklapjaiból olvasgatván, az ott megjelent „Oktatás fiatal korhelyek számára“-i pontokat ezennel megozáfolni kötelességemnek tartom, kérem is közölni egyszersmint, nehogy annak elhallgatása miatt e szép magyar hazában rajtam kívül több áldozatok is kerüljenek.

En ugyanis, mint bölcs tanácsa megtanítá, egy vasora árát akarván nyerni, T. barátomat felszólítam az előirt fogadásra, ki is az első, úgy a második kérdésre is, rendületlenül szintén mint Ön is föltételezé, felelé: „fidibus“; de midőn harmadszor a cselhez folyamodnám, mondván: „tessék hát már most, melyiket jobban kívánja, ez a forint, ez a fidibus?“ erre ő a forintot felkapva, zsebébe teszi s még legrendületlenebbül felelé: — „Fidibus.“

Önnek
tisztelő szolgája
E. I.*)

A drága cserebogár.

Kobilicz úrnak szép gyümölcsfái voltak a nyiregyházi szőlőskertben és saját házi kertjében is, hasztalan tisztogatá naphosszat az ártalmas cserebogaraktól, szomszédjaiból minden reggelre teljes számban lepték el fáit

*) Mért nem fogta ön jobban a forintját? Arra is én tanítsam meg, hogy azt nem kell a kezéből kiadni?
K. M.

az ártalmas bogarak. Nem használt kérése, szomszédjai nem tettek semmit. — Egy vasárnap kihirdetteté: „hogy nyolcz nap mulva egy cserebogárért ad egy ezüst húszast! Sokan nevétték az élceiről is nevezetes embert, senki sem gondolhatván ki, mit akarhat azokkal a temérdek és drága cserebogarakkal, azonban ő is nevetett, de miért? azt senkivel nem tudatta.

Nyolcz napig vetekedve gyűjtötte a nép a temérek sokaságu cserebogarat, nyolczadnap vitték hozzá zsákkal, némelyik alig birva terhét. Az elsőnek zsákját kioldatva kivétet egy marokkal, megvizsgálja s látván, hogy csakugyan cserebogár, egyetlen egyet elvévén, kifizette érte az egy ezüst húszast, a többit vissza lehet vinni. Bezzeg lőn lárma, zúgolódás és szitok. Így mit józan kéréssel ki nem vihetett, elérte találékonyásával, és megmentette magát a haszontalan munkától, saját és az egész város gyümölcseit a cserebogaraktól.

A czélszerű egyezség.

Egy csődbe jutott egyén kiegyezett hitelezőivel, hogy a 800 frtot, melyekkel ő adós, részletenkint fizetendi — és pedig hónaponként öt forintot; történt azonban, hogy több hónap elmúlt s az adós még sem tett kötelességének eleget; mire egy vásáron összetalálkozása alkalmával így szólítja meg a hitelező a kölcsönt nem fizetőt:

— Hát édes drágalátos, arany- és ezüsttel nem burított szép kis barátom, elmúlt ám már egyezségünk óta néhány hónap, és meg csak egy részletet sem tett le; ha nem fizet, tehát akkor minék egyezett?

— Azért lássa édes barátom uram — válaszol az adós — mivel én önt igen nagyon megsajnáltam, tehát úgy okoskodtam, hogy önnek is könnyebben esik, ha öt forintonként veszti el a pénzt, mintsem egyszerre.

Nyelvtréfa.

D. a s.-pataki egyház 53 éves tanítója, buzgó hivatalnok s víg társalgó volt. Az e hangzón folyó beszélést nagy gyakorlatra vitte, többek közt a malmot így tette ki: „egy hely, mely életet reszel.“ A halastót: „egy hely, melyben régenten fejedelmek részére keszegek fetrengettek.“ Bor=hegy leve. A sajtó=gerézd prés stb. Egy deák kívánta tőle egykor, hogy a szamarat mondaná ki e vokálison minden gondolkodás nélkül, s ő hirtelen a diákra mutatva így tevő ki: „te.“

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Hajdanában egy tekintélyes hazafinak, ki nem egészen anyanyelvképen beszélte a magyart, az országgyűlésen dikciót kellett tartani épen magyarul. Titkárja elkészíté ugyan számára szépen a szózatot, és ő be is tanulta azt rendén; a vegyes ülésen azonban, midőn a beszéd kezdő szavai szerint ezt akarná mondani: „Tekintetes karok és rendek! Egygyel kecsgettem ma-

gamat, stb.“ azt ilyen formán hangoztatá : „Tekintetes karok és rendek! Egyet *kecsegét ettem* magam.“ Erre föláll B—y Ódön s „kedves egészségére kívánja az ebédet.“ — „was sagt er?“ kérdi a szónok mellette ülő ur társát. Az felel rá : „er wünscht dir zur Gesundheit, dass du einen *Stirl allein* gegessen hast.“

— Egyszer T. Gábor derék hazánkfia, mint országgyűlési követ meglepetést akart szerezni Vörösmartynak néhány akó legjobb magyaráti borral. Hazáir tehát Pozsonyból e végett otthonlevő családjá nőtagjainak. Azok, mint helygek, nem értvén a borisméret-hez; felszólítanak e tárgyban járatos celebritásokat, hogy válaszák ki a „Szózat“ szerzője számára a legjobb bort a magyaráti pinczéből. A műismerő küldöttség lemegy a bíráló színhelyére s sorba kóstolja a substratumokat; minden hátrább következő jobb az előbbinél. Végre a pincze leghátulsó szegletében lelnek egy kétakós hordócskát, s abban aztán valamennyien megegyeznek, hogy ez a borok királya ni! Ezt kell elküldeni a koszorús költőnek. . . Szerencsére a velükjáró pinczemester nem vett részt a borkóstolásban és így volt, a ki észre-vegye, hogy a legjobbnak talált bor — silvrium.

— Józsa Gyuri (boldog emléketű) építetett egyszer : az-az, hogy minden esztendőben egyszer — egy hidat Tiszafürednél, a mit minden télen elvitt az árvíz. Nagyon sok kára és bosszúsága volt már vele. Azt hitte, hogy a mesteremberek nagyon csalják. Egyszer K—csnél van ebéden s panaszodik erősen, hogy őt minden ember csalja; nem tudna-e neki egy becsületes *mesterembert* ajánlani? „Óh, szivesen, itt van Egerben, Raiter, az igen becsületes mesterember, én mindig vele dolgoztatok; ha akarod, kihozatom.“ — „Bizony jó lesz.“ K—cs még az nap kihozatta Raitert, Józsa Gyuri másnap kocsijára ültette s hajtatott vele hazafelé. A mint a fatalis híddhoz értek, ott megállítja a kocsiját s elkezd magyarázni Raiternek, hogy micsoda veszedelmei vannak vele; itt ez a sarkantyú, ott az a jégtörő, de mind nem használ semmit; mit kellene hát vele csinálni?“ „De hisz én azt, uram, meg nem tudom mondani.“ — „Nem tudja az úr megmondani? Hát micsoda mesterember az úr?“ — „Én kérem alássan, *órás* vagyok.“ (Azt persze elfelejtette Józsa György úr megmondani K—csnek, hogy neki *ácsra* van szüksége; csak becsületes mesterembert kívánt.)

— (A jó gazda). X. barátunk igen híres gazda, úgy tollal a kezében: egyszer épen nagy leczkézéseket tart compossessor társainak a váltógazdaságról, alag-

csővezésről s más nagy dolgokról, midőn behajtat egy kocsi az udvarára két szép paripával s megáll a tornác előtt. „No, mit akar kend? kiált le rá a gazda, ki küldte kendet?“ — „Hát kérem alássan, felel a kocsis, *hazajöttem*.“ (X, barátunk a saját kocsisára és lovaira nem ismert rá).

— Nem régiben történt, hogy a műtárlat tárgyso-rozatában M. Viktor két historiai képe, az utolsó Zrinyi és Zách úgy volt elcsesélve, hogy az egyik a másik számát viselte s a lapok nem tudták hogy megmagyarázni a közönségnek, mit jelentsenek a képek? Sokkal furcsább eset történt azonban ugyanott két képpel, a mit egy hazánkfia küldött Münchenből, az egyik czíme volt : a szomjazó próféta a pusztában; a másiké : a betyár mulatsága a Hortobágyon. A két cím egy papirra volt írva, a ki a képeket osztályozta, nem sokat gondolkodott rajta, melyiket tisztelje meg az elsővel, melyiket az utóbbival? s egyszer csak hűledezve látja a közönség a szomjazó Illés prófétát a pusztában egy tulipántos szűrre hasmánt heveredve, előtte a csikóbőrös kulacs; míg a betyár mulatsága a Hortobágyon egy térden állva könyörgő ősz férfit mutat fel, ki áhítattal könyörög az égtől egy kis esőt.

— A mult héten Mérti kisasszony lépett fel a nemzeti színházban, mint Fides s ez úttal még két betűt vitt ki neve mellé. — (Mért itt?)

— Melyik tó él lánggai?

kopartó

Melyik puskának nem kell fegyverengedély?

parmpuskának

Melyik ólban vagynak legveszedelmesebb szarvas-marhák?

pokolban

Melyik ács ront és nem épít soha?

kartács

A magyarnak melyik ősei idegenek?

gőzösei.

Rébusz.

M. a. R. I. n. I!

A 12-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Érettségi vizsgálat.“

Szerkesztői sub rosa.

Párducz egyik körme elég éles. Bajkai rébuszok nem alkalmasok. N. Kopse Mihály küldeményét megdézsmáltuk. Orosi adomája gyögecske. Pankotára Már most adhatjuk a talányt. Boszorkányláb. Adható. Tauglich, nagyon ismeretes s még sem ismerhető. Vészto jó. A parancsolat szerint; idegen adoma. Apavári adomája jó. Mutatvány nehézkes tréfa. Jeremiásnak. Én is

Jeremiás vagyok, mikor így török a rímeket előttem. Galiba kévéi ezúttal ugyan kevés magot adtak!

Az „*Idők tanúja*“ nagy érdemű szerkesztőjének ezennel ünnepélyes köszönetet szavazunk, azért hogy saját előfizetési felhívásában, az Üsököst is ajánlja az olvasó közönség figyelmébe. — Szép tőle hogy *ingyen hirdeti* a más lapját.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)